

Sestup z kříže.

„Jsi-li Boží Syn, sestup z kříže! Pomoz sám sobě!“ Výsměšně zněly tyto věty k Synu Božímu, když trpěl na kříži pod palčivými slunečními paprsky. Lidé, kteří takto volali, se považovali za obzvláště chytré. Posmívali se, triumfovali, nenávistně se smáli, aniž by proto měli skutečný důvod; neboť utrpení Krista však jistě nebylo žádnou půdou k jízlivosti a potupě, a ještě méně ke smíchu. Byl by je také přešel, kdyby jen na okamžik mohli „vidět“ do současně probíhajících dějů v jemnomotné a v duchovní říši; neboť jejich duše byly při tom těžce poutány na tisíciletí. A třebaže hrubohmotné potrestání nebylo možné vidět tak rychle, tak přišlo přece ve **všech** dalších pozemských životech, k nimž pak byly tyto rouhavé duše nuceny.

Posměvači se tehdy pokládali za chytré. Nemohli však podat žádné výstižnější vyjádření jako důkaz své omezenosti než tato slova; neboť v nich spočívá ten nejdětinštější názor, který se může vymyslet. Ti, co takto mluví, jsou velmi vzdálení od jakéhokoliv pochopení stvoření a Boží vůle ve stvoření. Jak tísnivé je proto smutné vědomí, že také dnes se ještě větší část těch, kteří ještě vůbec věří v Boha a na tehdejší vyslání Jeho Syna, s určitostí domnívá, že Ježíš z Nazareta by mohl sestoupit z kříže, kdyby to jen chtěl.

Po dvou tisíci letech je tu ještě stejná ospalá omezenost, beze změny k pokroku! Poněvadž přišel od Boha, tak musel Kristus podle naivních názorů mnohých věřících být neomezený ve svých činech na této zemi.

To je očekávání pramenící z nejnezdavější naivity, z víry vzniklé leností myšlení.

S vtělením byl Syn Boží také „pod zákonem“, to znamená, že se tím podrobil zákonům stvoření, nezměnitelné vůli Boží ve stvoření. Co se týká pozemského a pozemsky vázaného těla, tak tu není žádné změny. Kristus vešel, poslušen vůle Boží, dobrovolně pod tento zákon a nepřišel ho zrušit, nýbrž svým vtělením na této zemi naplnit.

Proto byl vázán na všechno, na co je vázán pozemský člověk, a nemohl také jako Syn Boží sestoupit z kříže navzdory své Boží síle a moci, dokud se nacházel v hrubohmotném mase a krvi. To by bylo totožné s převrácením Boží vůle ve stvoření!

Tato vůle je však od začátku dokonalá. A to všude, nejen v hrubohmotně pozemském, nýbrž také v jemnohmotném, jakož i v bytostném a duchovním se všemi stupni a přechody. Nejinak je tomu v Božském a také v samotném Bohu.

Boží působení, Boží síla a moc se jeví zcela jinak než v divadelních představeních. Právě Božské žije jen v bezpodmínečném splnění Boží vůle a nikdy nechce nic jiného. A stejně tak člověk, který v sobě nese vysokou duchovní zralost. Čím výše je vyvinut, tím bezpodmínečněji se sklání před Božími zákony ve stvoření, dobrovolně a radostně. Nikdy však neočekává akty libovůle ležící mimo běžící zákony stvoření, protože věří v dokonalost Boží vůle.

Je-li hrubohmotné tělo pevně přibito na kříž, tedy skutečně pevně, tak není schopno se také osvobodit bez cizí pomoci, tedy bez pomoci hrubohmotné. To je zákon podle tvůrčí

Boží vůle, který se nedá překlenout. Kdo je jiného smýšlení a očekává něco jiného, nevěří v dokonalost Boha a nezměnitelnost Jeho vůle.

Že se lidé navzdory svému údajnému pokroku ve vědění a možnostech ještě nijak nezměnili a že stále stojí tam, kde stáli tehdy, ukazují tím, že dnes opět volají:

„Je-li Synem Člověka, tak může přivodit katastrofy, které byly ohlášeny, jakmile bude chtít.“ To pokládají za samozřejmé. Avšak říkají to jinými slovy: „Není-li toho schopen, tak není Synem Člověka.“

Přitom je lidem dobře známo, že Kristus jakožto Syn Boží již sám poukazoval na to, že nikdo mimo samotného Boha Otce nezná hodinu, ve které začíná soud. Je to tedy dvojí pochybnost, když lidé takto mluví. Pochybnost o Synu Člověka a pochybnost o slovech Syna Božího. A kromě toho svědčí tento výrok opět jen o nepochopení celého stvoření. O úplné nevědomosti právě ve všem, co je každému člověku naléhavě třeba, aby nutně věděl.

Musel-li se Syn Boží při svém vtělení ve stvoření podrobit Boží vůli, tak také Syn Člověka nemůže stát nad těmito zákony. Stát nad zákony není ve stvoření vůbec možné. Kdo vstupuje do stvoření, stojí tím také pod zákonem Boží vůle, která se nikdy nemění. Tak také Syn Boží a Syn Člověka. Velkou mezeru v možnosti pochopení všeho toho přináší jen okolnost, že lidé tyto Boží zákony ve stvoření ještě nehledali, tedy je dodnes ještě vůbec neznají, nýbrž objevili z nich jen tu a tam malé zlomky, kde přímo o ně klopýtli.

Když Kristus dělal zázraky, které byly daleko nad

možnostmi pozemských lidí, tak to neopravňuje k myšlence, že se nepotřeboval starat o zákony Boží vůle spočívající ve stvoření a že sahal nad ně. To je vyloučeno. Také při zázracích jednal v dokonalé shodě s Božími zákony, a nikoliv svévolně. Tím jen dokázal, že konal v **Boží** síle, ne v duchovní, a tím samozřejmě také v účinku široce a dalece překračoval lidské možnosti. Avšak tyto zázraky nebyly mimo zákony stvoření, nýbrž jim byly zcela podrobeny.

Člověk tak dalece zaostal ve svém duchovním vývoji, že vůbec nemůže přivést k plnému vývoji duchovní síly, které jsou mu k dispozici, jinak by mohl také on podávat výkony, které by podle dnešních pojmů hraničily se zázračností.

S Boží silou lze však vytvářet přirozeně ještě zcela jiná díla, kterých nelze nikdy dosáhnout silou duchovní a která se již ve svém druhu liší od nejvyššího duchovního působení. Avšak i přesto všechny události zůstávají v hranicích Boží zákonitosti. Nic nemůže překročit jejich rámec. Jediní, kteří se dopouštějí aktu libovůle v rámci jim stanovených hranic jejich svobodné vůle, jsou lidé; neboť se skutečně nikdy nevpravili do Boží vůle tam, kde jako lidé mají určitou svobodu jednat podle vlastního chtění. Vždy při tom prosazovali svou vlastní vůli. A tím ochromili sami sebe a nemohli se nikdy vyvinout výše, než to připustila jejich vlastní rozumová vůle, která je pozemsky vázaná.

Lidé tedy neznají ani ty zákony ve stvoření, které uvolňují a spouští jejich duchovní moc a v nichž tuto svou duchovní moc mohou rozvinout.

Tím užasleji pak stojí před rozvinutím Boží síly. Z téhož důvodu však nemohou také tuto Boží sílu poznat jako takovou

nebo od ní očekávají věci, které leží mimo Boží zákony v rámci stvoření. K tomu by však patřilo sestoupení hrubohmotného těla z hrubohmotného kříže.

Probouzení mrtvých prostřednictvím Boží síly **neleží** mimo Boží zákony, jakmile se tak děje během určité doby, která je pro každého člověka rozdílná. Čím je duchovně zralejší oddělující se duše od hrubohmotného těla, tím rychleji je od něj uvolněna a tím je kratší doba zákonitě možnosti zpětného zavolání, protože se to může stát jen během trvajícího spojení duše s tělem.

Boží vůli, tedy Boží sílu, musí duchem oživená duše uposlechnout a na její zavolání se vrátit po jemnohmotném mostě do již opuštěného hrubohmotného těla, pokud se tento most ještě nepřerušil.

Jestliže se zde hovoří o Boží síle a duchovní síle, tak to nepopírá fakt, že je ve skutečnosti jen **jedna** síla, která vyšla od Boha a proniká celé stvoření. Avšak to je ten rozdíl mezi Boží a duchovní silou. Duchovní síla je ovládaná silou Boží, ze které vyšla. Není snad zeslabenou Boží silou, nýbrž silou **změněnou**, která se svou změnou stala jiným druhem a tím ve své schopnosti působit dostala užší hranice. Jsou tedy dva rozličně působící druhy, a ve skutečnosti však jen jedna síla. K tomu se pak ještě připojuje síla bytostná, je změněnou silou duchovní. Jsou tedy tři základní síly, z nichž duchovní a bytostná síla je živena a řízena silou Boží. Všechny tři lze nazvat silou jedinou. Další síly nejsou, je jen mnoho vedlejších druhů, které vznikly skrze základní druh duchovního a bytostného a které se pak také ve svých účincích chovají rozličně. Každý vedlejší druh přináší ve změně také opět odpovídající změněné zákony, které se však neustále připojují důsledně k základnímu druhu, avšak zevně se přece jeví změnou

síly odpovídajícím způsobem odlišně. Avšak všechny druhy, také druhy základní, jsou vázány na ten nejvyšší, Boží zákon síly a mohou být odlišné vlastními změněnými zákony jen ve vnějších formách. Jeví se jinak proto, jelikož každý druh a poddruh kromě samotné Boží síly tvoří jen částečné druhy, které jsou tím jen dílem částečným a které mohou mít také jen částečné zákony. Tyto usilují k celku, dokonalosti, od níž jsou odvozené, k čisté Boží síle, která je totožná s Boží vůlí, která se projevuje jako neposunutelný a neúprosný zákon.

Každá síla působí svými poddruhy ve stávající jemnomotné a hrubohmotné látce odpovídajíc příslušnému druhu a formuje v ní svou vlastní rozdílností také **rozdílné** světy nebo úrovně, které posuzovány jednotlivě a samy o sobě jsou vždy jen částečným dílem z celého stvoření, protože síla, která je zformovala, je také jen příslušně změněnou částí dokonalé Boží síly, s ne dokonalými, nýbrž jen částečnými zákony. **Jen úplné zákony souhrnem** jednotlivých světových úrovní dávají pak opět dokonalé zákony, které byly prostřednictvím Boží vůle vloženy do prvotního stvoření, čistě duchovní říše.

Proto musí i semeno lidského ducha projít všechny světové úrovně, aby prožilo jejich jednotlivé zákony a přivedlo je v sobě k životu. Shromáždil-li lidský duch z nich pak všechny dobré plody, takže se mu staly tyto zákony skutečně vědomými, je proto pak schopen při jejich správném a Bohem chtěném uplatnění vejít do ráje, je tam nesen zákony v jejich působení, aby odtamtud vědomě, pomocně a povzbudivě zasahoval do dílčích úrovní ležících pod ním, což je nejvyšším úkolem každého hotového lidského ducha. Nikdy tam nemůže dojít k přeplnění, protože nyní existující světové úrovně lze neomezeně rozšiřovat; neboť se

přece vznáší v nekonečnosti.

Tak je pak říše Boží stále větší a větší, vždy dále budována a rozšiřována silou čistých lidských duchů, jejichž polem působnosti je pozdější stvoření, které mohou z ráje spravovat, protože oni sami dříve prošli všechny jeho části a tím se je naučili přesně znát.

Tato vysvětlení jsou zde proto, aby nemohly vzniknout žádné omyly poukazem na Boží a duchovní sílu, protože ve skutečnosti existuje jen síla, která vyšla z Boha, ze které se zformovaly poddruhy.

Kdo ví o všech těchto událostech, nikdy nebude v dětinském očekávání mluvit o věcech, které se nikdy nemohou stát, protože leží mimo jednotlivé zákony stvoření. Tak nemůže také Syn Člověka pozvednutím ruky přivodit katastrofy, které se mají **bezprostředně** projevit. To by bylo proti platným přírodním zákonům, které nelze změnit. Syn Člověka jakožto služebník Boha vysílá Boží vůli, Boží sílu, do jednotlivých základních sil a tyto následují nový směr, který jim byl tímto dán skrze vládnoucí Boží vůli. V tomto nařízeném směru se však přesně projevují odpovídající svým dílčím zákonům, které nemohou obejít. Sice nastává největší zrychlení, avšak také toto zůstává vždy vázáno na to, co je možné.

Tak je při tom duchovní mnohem pohyblivější a lehčí, a tedy také rychlejší než bytostné. Proto bude bytostné v působení potřebovat více času než duchovní. Proto přirozeně musí bytostné, tedy živelné dění také přijít později než duchovní. Stejně lze těmito silami rychleji rozhýbat jemnomotné než hrubohmotné. Veškeré zákony, které musí být naplněny, nelze

obcházet a také nelze porušovat.

Ve Světle jsou všechny tyto zákony známy a vyslání výkonných poslů nebo zvláštních příkazů je zařízeno **tak**, že konečné důsledky se setkají, jak to bylo Bohem požadováno.

Pro nynější soud byla zapotřebí taková rozsáhlost vynaložených sil, která je lidmi nepochopitelná. Avšak soud pracuje přesně, takže ve skutečnosti nemůže dojít k žádnému zdržení ... s výjimkou bodů, kde má spolupracovat lidské chtění. Jedině lidé se neustále snaží s pošetilou vytrvalostí držet se mimo jakékoliv splnění nebo se rušivě a nepřátelsky staví do cesty jako překážka ... v pozemsky vázané ješitnosti.

Naštěstí s tím bylo počítáno po velkém selhání lidí během pozemského času Syna Božího. Lidé mohou svým selháním ztěžovat jen pozemskou cestu Syna Člověka až k určitému bodu, takže musí jít postranními cestami a oklikami, avšak nemohou zdržovat Bohem chtěné události nebo předem určený výsledek dokonce nějak odsunout; neboť jim bylo již vzato pozadí temna, které bylo posilou pro jejich pošetilost, zatímco zdi jejich rozumového působení, které ještě používají jako úkryt a z jejichž pozadí vystřelují jedovaté šípy, se rychle zřítí pod tlakem pronikajícího Světla. Zřítí se na ně a žádná milost jim nemá být poskytnuta pro zlo, které jejich smýšlení vždy opět zkázonosně vytváří. Tak nepřijde den, po kterém ke Světlu usilující vroucně touží, ani o hodinu později, než přijít má.